

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI TÁM

NUÔI HÀO KIỆT GIAI NHÂN BẮT ẾCH

Lệnh Hồ Xung nhìn bóng dưới nước cảm thấy có người trên lưng mà nghĩ vậy, nhưng cô đã ngất đi rồi. Chàng muốn xoay mình lại để đỡ cô lên nhưng toàn thân mềm nhũn muốn cất một ngón tay cũng không thể được. Chàng tưởng chừng như mình đang ngủ mơ, nhìn thấy người đẹp trong khe nước suối thì lại tựa người lạc vào tiên cảnh.

Hồi lâu, lâu lắm, mới nghe cô nương ở trên lưng nấc lên một tiếng rồi mở mắt ra hỏi:

- Người hãm dọa ta đấy phải không? Hay là không muốn sống thật?

Lệnh Hồ Xung nghe cô lên tiếng bất giác giật mình kinh hãi. Thanh âm này giống thanh âm bà bà như đúc. Chàng sợ quá run lên miệng lắp bắp:

- Cô... cô...

Cô kia hỏi:

- Cô làm sao? Ta gạt người không uống cái thuốc thối tha của nhà sư già. Người định liều chết để cho ta coi ư?

Lệnh Hồ Xung cất giọng run run:

- Bà bà!... té ra bà bà là... một vị tiểu cô nương tuyệt sắc.

Bà kia giật mình hỏi:

- Làm sao người biết? Người... người... là một thằng nhỏ nói không giữ lời. Người coi trộm ta rồi ư?

Cô cúi đầu nhìn xuống thấy bóng mình rõ ràng in xuống đáy nước và đang đè lên lưng Lệnh Hồ Xung. Cô thẹn quá không dám ngừng đầu lên, chỉ cựa quậy muốn đứng dậy. Cô vừa đứng thẳng người thì đầu gối lại nhũn ra té khụy ngay xuống.

Lệnh Hồ Xung vội đưa tay ra đón. Thế là cô kia té vào lòng chàng.

Lúc này cả hai người đều kiệt lực, chỉ gắng gượng cựa quậy mấy cái rồi lại ngất đi nằm dựa vào bờ suối không nhúc nhích.

Lệnh Hồ Xung hồi tỉnh trong lòng lấy làm kỳ, hỏi:

- Sao cô này lại giả làm bà cụ để gạt ta? Cô mạo xưng là... tiên bối thì ra cô hại... ta rồi.

Cô kia hỏi:

- Hại người cái gì?

Mục quang Lệnh Hồ Xung cách mặt cô không đầy một thước. Chàng thấy da dẻ cô trắng bóng có ẩn hiện màu hồng, liền nói:

- Bà bà hại ta rồi! Dọc đường ta kêu bà bà hoài. Chà thật mắc cỡ quá! Tuổi chưa đáng làm em gái thế mà đòi làm bà bà người ta! Có muốn làm bà bà thì hãy chờ đến ngoài tám mươi hãy làm...

Cô kia bật lên tiếng cười hích hích hỏi:

- Ta có tự nhận mình là bà bà bao giờ? Cái đó là tự người kêu ta như vậy đấy chứ. Người một điều "bà bà", hai điều "bà bà" làm ta phát cáu. Vừa rồi ta chẳng bảo người là gì? nhưng người cứ kêu "bà bà" hoài. Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Lời cô nói đúng thật, nhưng mình bị lừa gạt đã lâu thành ra ngốc quá.

Lòng vẫn chưa hết ngạc nhiên, chàng nói:

- Cô không cho ta coi mặt là có ý gạt ta. Nếu giáp mặt thì khi nào ta còn kêu là bà bà? Hồi ở thành Lạc Dương cô đã quán thông với Lục Trúc Ông để gạt ta. Cô bảo lão kêu bằng cô cô, lão đã già thế, mà kêu bằng cô cô ta chẳng kêu bằng bà bà thì kêu là gì?

Cô kia cười nói:

- Sư tổ Lục Trúc ông còn là ca ca của gia phụ. Vậy Lục Trúc ông gọi ta bằng gì?

Lệnh Hồ Xung sững sờ. Chàng ngần ngừ một lúc rồi hỏi:

- Thế ra cô nương là cô cô Lục Trúc ông thiệt ư?

Cô kia cười đáp:

- Gã tiểu tử Lục Trúc ông đã là cái thá gì mà ta mạo xưng làm cô cô gã?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Ta ngốc thật. Chính ra ta phải biết trước mới phải.

Cô kia cười hỏi:

- Phải biết trước cái gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thanh âm cô nghe rất lọt tai. Trên đời làm gì có bà lão tám mươi mà tiếng nói lại trong trẻo véo von như vậy?

Cô kia cười nói:

- Thanh âm ta vừa găt gỏng vừa ồm ồm như tiếng quạ réo. Trách nào người chẳng coi ta là một bà cụ.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Trời ơi! Thanh âm cô mà như quạ réo ư? Hừ! Chẳng lẽ đổi đời rồi hay sao? Tiếng quạ ngày nay lại êm ái dễ nghe hơn tiếng oanh vàng.

Cô kia nghe chàng tán tụng mình mặt đỏ lên, nhưng trong lòng vui sướng. Cô cười nói:

- Hay quá! Lệnh Hồ công công! Lệnh Hồ gia gia! Người kêu ta bằng bà bà bấy lâu, ta cũng kêu người trả lại mấy câu công công. Người đừng nổi nóng nhé!

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Cô nương là bà bà thì ta là công công. Chúng ta kêu nhau bằng công công, bà bà há chẳng là....

Chàng vốn tính mau lẹ, suýt buột miệng nói ra há chẳng thành một đôi ư?

Đột nhiên chàng thấy cô kia chau mày ra vẻ tức giận, vội im bặt. Cô kia tức giận hỏi:

- Người nói những gì thế?

Lệnh Hồ Xung liền chữa:

- Tại hạ bảo chúng ta là công công, bà bà há chẳng thành những bậc cao nhân tiền bối trong võ lâm ư?

Cô kia biết Lệnh Hồ Xung cố ý đổi giọng, nhưng nàng cũng không tiện bài bác, vì cô sợ chàng càng nói nhiều càng đưa ra những lời khó nghe.

Cô tựa vào lòng Lệnh Hồ Xung nghe rõ hơi thở mạnh của chàng trai thì trong lòng rất là phiền não, rối loạn, chỉ muốn gắng gượng cựa dậy đứng lên, nhưng không còn chút khí lực nào. Cô đỏ mặt lên nói:

- Người đẩy mạnh ta ra một cái!

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Đẩy cô ư? Làm sao vậy?

Cô kia ngập ngừng:

- Chúng ta ở trong... hiện trạng này.. thì còn ra thế nào?...

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Công công với bà bà thì phải thế này chứ?

Cô kia hắng giọng một cái rồi lớn tiếng quát:

- Người còn ăn nói càn bậy là ta giết người đó!

Lệnh Hồ Xung run lên bần bật. Chàng nhớ tới vụ cô ta đã ra lệnh cho mấy chục đại hán phải tự khoét mắt rồi đẩy ả đến đảo Bàn Long ngoài Đông Hải thì không dám nói rồn với cô nữa.

Chàng nghĩ bụng:

- Cô bé này chỉ một cái cát tay đã hạ sát bốn tên đệ tử phái Thiếu Lâm. Võ công cô cao thâm rất mực, hành động lại tàn ác vô cùng. Nếu chỉ nghe nói thì thật khó mà tin được đó lại là những hành động của một vị cô nương kiêu mị trước mặt này.

Cô kia thấy Lệnh Hồ Xung không lên tiếng liền hỏi:

- Người tức mình rồi phải không? Đường đường nam tử hán gì mà khí độ hẹp hòi như vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ không tức mình mà chỉ sợ hãi thôi. Tại hạ sợ cô nương giết chết.

Cô kia cười nói:

- Từ giờ người ăn nói cho có mực thiết thì ai giết người làm chi?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Suốt đời, tại hạ không bao giờ ép mình theo khuôn phép được. Thế này là số trời đã định tại hạ phải chết về tay cô nương.

Cô kia cười nói:

- Trước người kêu ta bằng "bà bà", đối với ta rất cung kính. Như vậy là ngoan, là tốt. Từ giờ người trở lại như trước đi!

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Không được đâu! Tại hạ đã biết cô là một vị tiểu cô nương thì không thể nào coi cô là bà bà được.

Cô kia ngập ngừng:

- Người... người...

Cô chỉ nói được hai tiếng "người" rồi đỏ mặt lên. Chẳng hiểu trong lòng cô nghĩ ngợi gì mà dừng lại không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung cúi đầu xuống thấy cô then thùng lại càng xinh đẹp thì không khỏi nhúm ngọn lửa vô hình. Lòng chàng băng khuâng, bất giác đặt môi lên má cô mà hôn một cái.

Cô kia giật mình kinh hãi. Đột nhiên nổi nóng, cô xoay tay lại tát thật mạnh một cái vào mặt Lệnh Hồ Xung, đoạn cô nhảy vọt lên. Nhưng luồng đạo lực rất kém, người cô còn lơ lửng trên không, lực đạo đã tiêu tan, cô lại rớt vào lòng Lệnh Hồ Xung, rồi toàn thân nhũn ra không nhúc nhích được nữa.

Cô sợ Lệnh Hồ Xung lại nổi cơn phóng đảng, trong lòng cực kỳ nóng nảy, nói ngay:

- Nếu người còn vô lễ, là ta... giết người lập tức.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Cô giết tại hạ cũng thế mà không giết cũng vậy. Số mạng tại hạ chẳng còn bao lâu. Tại hạ cứ muốn vô lễ với cô...

Cô kia rất bồn chồn, miệng lắp bắp:

- Ta... ta... ta

Nhưng không làm thế nào nói thêm được.

Lệnh Hồ Xung phần khởi khí lực khẽ nâng đầu vai cô lên rồi tự mình lăn sang một bên, cười hỏi:

- Cô nương làm gì?

Chàng nói câu này rồi nổi cơn ho sù sụ, vừa ho vừa thổ mấy búng máu tươi.

Nên biết Lệnh Hồ Xung tính tình bộc trực, lớn mật làm ầu. Nhưng chàng cũng không phải hạng người hiếu sắc khinh bạc. Chàng chỉ động tình trong lúc nhất thời hôn cô một cái rồi trong lòng lại hối hận ngay. Chàng bị cô tát cho một chưởng liền tự

biết mình lỗi lầm, tuy ngoài miệng vẫn nói cứng, mà không dám dờ thói gồi tựa vai kẻ.

Cô kia thấy Lệnh Hồ Xung tự lẫn ra xa, đang đổi ngạc nhiên! Cô lại thấy chàng sau khi dùng sức phải thổ máu tươi, trong lòng càng ngấm ngấm hối hận, nhưng cô khó lòng mở miệng ngỏ lời ăn năn, chỉ cất giọng êm ái hỏi:

- Có phải... trước ngực người đau lắm không?

Lệnh Hồ Xung vẫn giở giọng ồm ờ:

- Ngực thì không đau, nhưng chỗ khác thì đau lắm!

Cô kia hỏi lại:

- Đau ở chỗ nào?

Vẻ quan hoài lộ ra ngoài mặt.

Lệnh Hồ Xung xoa tay vào bên má bị tát vừa rồi đáp:

- Đau ở chỗ này này!

Cô kia cười nói:

- Người muốn ta xin lỗi chứ gì? ừ! ... ta xin lỗi người đó!

Lệnh Hồ Xung lại cất giọng nghiêm nghị:

- Chính tại hạ mới có điều lầm lỗi. Xin bà bà miễn trách.

Cô kia thấy Lệnh Hồ Xung lại kêu mình bằng "bà bà" thì không nhịn được, bật lên tiếng cười khanh khách.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Viên thuốc thối tha của nhà sư già đâu rồi? Thủy chung cô vẫn chưa uống phải không?

Cô kia đáp:

- Ta vẫn chưa kịp lượm lên.

Cô đưa ngón tay ra trở lên sườn đồi nói:

- Còn ở trên kia.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta theo lời người, lát nữa sẽ lên nhặt lấy mà uống, bất luận nó có thối tha hay không.

Hai người ngồi tựa vào sườn núi. Giả tỷ là lúc bình thời thì vọt mình tới nơi được ngay. Nhưng lúc này hai người kiệt lực nên coi sườn đồi dốc thoải thoải mà chẳng khác gì muôn ngàn ngọn núi hiểm trở cao ngất trời không sao lên được.

Hai người đưa mắt nhìn lên sườn núi rồi cúi đầu xuống ngó nhau buông tiếng thở dài.

Cô kia nói:

- Ta tĩnh tọa một lúc, người đừng quấy phá nghe.

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng rồi ngồi yên. Chàng thấy cô ta ngồi tựa vào bờ suối, hai mắt nhắm lại. Ngón tay cái, ngón trỏ và ngón giữa bên tay mặt nắm pháp quyết rồi không nhúc nhích nữa. Chàng lẩm bẩm:

- Phương pháp tĩnh tọa của cô này khác với mọi người ở chỗ cô không ngồi xếp bằng.

Lệnh Hồ Xung cũng muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một lúc, nhưng chân khí nhộn nhạo, không sao yên tĩnh lại được.

Bỗng nghe mấy tiếng kêu "uôm uôm". Một con ếch xanh rất lớn, béo mập từ dưới khe suối nhảy lên.

Lệnh Hồ Xung cả mừng, nghĩ bụng:

- Mình vận nửa ngày trời bây giờ bụng đã đói meo. Ta bắt con này ăn thì thật ngon lành hết chỗ nói.

Chàng vươn tay ra định vô ếch. Ngờ đâu cánh tay mềm nhũn bất lực chụp sễn.

Con ếch xanh kêu lên một tiếng rồi nhảy vọt đi, miệng vẫn kêu "uôm uôm" ra chiều đắc ý, lại tựa hồ mỉa mai Lệnh Hồ Xung thành người vô dụng.

Lệnh Hồ Xung buông tiếng thở dài:

Khe suối này rất nhiều ếch. Hai con khác lại nhảy qua mà chàng vẫn không có cách nào bắt được.

Đột nhiên một bàn tay nhỏ nhắn thò tới sau lưng chàng nhẹ nhàng nắm được một con ếch xanh. Thì ra cô kia sau một lúc tĩnh tọa đã hành động được. Tuy cô hãy còn mới mẻ nhưng cô bắt ếch một cách dễ dàng.

Lệnh Hồ Xung hớn hờ vui mừng nói:

Tuyệt quá! Tuyệt quá! Chúng ta được một bữa ăn thịt ếch.

Cô kia lại tùm tùm cười lại thò tay ra vô ếch. Chỉ trong khoảnh khắc cô đã bắt được hơn hai chục con.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bấy nhiêu là đủ rồi! Cô nướng nhạt ít cành khô đốt lửa lên. Tại hạ lột da và rửa sạch đám ếch này.

Cô kia theo lời đi lượm cành khô. Còn Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm ra, chặt đầu, moi gan, móc ruột lũ ếch.

Cô kia cười nói:

- Người xưa thường bảo: "Giết gà mà phải dùng đến dao mổ trâu". Ngày nay Lệnh Hồ đại hiệp dùng "Độc cô cửu kiếm" để làm thịt ếch.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Độc cô đại hiệp ở dưới suối vàng như có linh thiêng mà biết truyền nhân đồn hèn dùng kiếm pháp của lão gia để giết ếch chắc lão phải tức...

Chàng nói tới chữ "tức" lập tức im bặt, vì chàng nghĩ bụng Độc cô Cầu Bại qua đời đã lâu thì sao mình lại bảo là phải tức đến chết được?

Cô kia cười nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp!...

Lệnh Hồ Xung cầm con ếch lên lão đảo không vững. Chàng nói:

Hai chữ "đại hiệp" tại hạ không dám lãnh thụ. Trong thiên hạ làm gì có đại hiệp diệt ếch?

Cô kia cười nói:

- Ngày trước có anh hùng giết chó thì ngày nay sao lại không có đại hiệp giết ếch? Hỡi ôi! Thanh Độc cô cừu kiếm thần diệu phi thường. Chả thế mà lão hòa thượng phái Thiếu Lâm đấu với người không nổi. Lão bảo người truyền thụ kiếm pháp chỉ người cũng là ân nhân của lão. Câu chuyện đó ra sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vì sư trưởng truyền thụ kiếm pháp cho tại hạ cũng là một bậc tiền bối phái Hoa Sơn.

Cô kia lại hỏi:

- Vị tiền bối đó kiếm thuật thông thần mà sao trên chốn giang hồ không nghe ai nói đến danh hiệu lão?

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó... tại hạ đã hứa lời với lão nhân gia quyết không tiết lộ hành tung của người.

Cô kia nói:

- Chà! Hiếm có nhỉ! Dù người có nói ta cũng không thèm nghe đâu. Người có biết ta là ai, lai lịch thế nào không?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết. Cả đến họ tên cô nương tại hạ cũng chưa hay.

Cô kia nói:

- Người đã dấu ta thì ta cũng không nói cho người hay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuy tại hạ không biết rõ nhưng mười phần đã đoán ra được tám chín.

Cô kia hơi biến sắc mặt hỏi:

- Người đoán được rồi ư? Đoán thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hiện giờ chưa biết chắc, nhưng đến tối là hiểu rõ ràng.

Cô kia lại càng kinh ngạc hỏi tiếp:

- Sao lại đến tối sẽ biết rõ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đến tối tại hạ ngừng đầu trông trời hể thấy thiếu một vì sao nào, liền biết ngay cô là vì sao đó giáng hạ phạm trần. Cô nương giống một vị thiên tiên như đức. Dưới trần gian làm gì có nhân vật thế này?

Cô kia đỏ mặt lên "hừ" một tiếng, nhưng trong lòng xiết nổi hân hoan. Cô nói:

- Ngươi lại nói nhăng rồi.

Lúc này cô đã đốt lửa vào đồng cành khô, liền xâu những con ếch đã chặt đầu mổ ruột vào cành cây để lên đồng lửa mà nướng. Mỡ ếch nhỏ giọt xuống lửa phát ra những tiếng "xèo xèo". Mùi thơm ngào ngạt bốc lên.

Cô nhìn làn khói xanh khẽ nói:

- Tên ta là Doanh Doanh. Ta nói ngươi nghe không biết rồi ngươi có nhớ được chăng?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh Doanh! Cái tên nghe hay quá! Nếu tại hạ mà biết sớm tên cô là Doanh Doanh thì đã chẳng kêu bằng bà bà nữa.

Doanh Doanh hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hai chữ Doanh Doanh rõ ràng là tên của một vị tiểu cô nương, dĩ nhiên không phải là một bà lão.

Doanh Doanh cười nói:

- Sau này ta trở nên một bà già cũng chẳng đổi tên, cứ gọi là Doanh Doanh như trước.

Lệnh Hồ Xung nói:

Cô không thể thành bà lão được. Cô đã đẹp thế kia thì đến 80 tuổi cũng vẫn còn đẹp như một vị tiểu cô nương.

Doanh Doanh cười nói:

- Nếu vậy thì sẽ biến thành yêu quái hay sao?

Lát sau cô nghiêm nét mặt nói:

- Ta đem danh hiệu bảo cho ngươi biết, nhưng ngươi không được bịa đặt nói đấy.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Không cho là không cho. Ta không thích thế chẳng tại sao cả.

Lệnh Hồ Xung thè lưỡi ra nói:

- Cái đó không được. Cô mà không cho thì sau này người làm....

Chàng nói tới đây thấy cô sa sầm nét mặt, liền im miệng.

Doanh Doanh hắng giọng một tiếng ra chiều khó chịu.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao cô nương nổi giận? Tại hạ muốn nói ngày sau ai làm đồ đệ cô nương sẽ phải khổ sở.

Bản ý chàng định nói: "Ai làm chồng cô..." song thấy tình thế không ổn liền đổi ra đồ đệ.

Dĩ nhiên Doanh Doanh hiểu rõ ý Lệnh Hồ Xung. Cô nói:

- Người đã là người không đứng đắn lại không thành thực nữa. Chỉ ba câu là có đến hai điên đảo rồi. Ta... ta không ép uống ai điều gì cả. Ta nói ai muốn nghe thì nghe, không muốn là tùy ý họ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ muốn nghe cô nương nói chuyện lắm.

Câu này chàng nói đượm vẻ hài hước.

Doanh Doanh cau mày tựa hồ sắp nổi nóng, nhưng rồi mặt cô đỏ lên quay đi chỗ khác.

Hai người lẳng lặng hồi lâu. Bỗng ngửi thấy mùi khét lẹt. Doanh Doanh la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Nguyên xâu ếch trong tay cô đã bị cháy đen.

Doanh Doanh tức giận nói:

- Mọi sự đều vì người mà hư hết.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tưởng cô nên bảo vì tức giận tại hạ mà nướng ếch thành cháy đen.

Chàng lấy một con ếch cháy rồi xé một đùi bỏ vào miệng nhai nghiền ngấu, vừa nhai vừa khen luôn miệng:

- Ngon quá! Ngon quá! Thế này hỏa hậu mới đến nơi đến chốn. Trong vị ngọt có vị đắng. Đúng là khổ tận cam lai, miếng ngon này có thể nói là đệ nhất đời nay.

Doanh Doanh bị chàng nói một hồi không nhịn được, bật tiếng cười khanh khách. Cô cũng cầm lấy thịt ếch mà ăn.

Lệnh Hồ Xung cướp lấy những con cháy thành than để mình ăn, còn những con cháy vừa dành lại cho Doanh Doanh.

Hai người ăn no một bữa rồi vùng thái dương ấm áp chiếu vào mình. Cả hai cùng nhọc mệt ngủ đi lúc nào không biết.

Hai người qua một đêm không ngủ lại bị thương nên ngủ càng say.